

także wyłączenie tej ochrony w sytuacji gdy, nieupoważniona przez właściciela praw do wzorów, osoba trzecia **wytworzyła już lub sprzedała** w tym państwie członkowskim produkty **wykonane zgodnie ze wspomnianymi wzorami, będące własnością publiczną** przed wejściem w życie przepisów krajowych transponujących dyrektywę?;

- 2) Czy wykładni art. 17 i 19 dyrektywy 98/71/WE należy dokonywać w ten sposób, że przysługująca państwu członkowskiemu możliwość ustalenia w sposób niezależny zakresu i warunków, zgodnie z którymi ochrona praw autorskich do wzorów przemysłowych jest przyznana obejmuje także wyłączenie tej ochrony w sytuacji gdy, nieupoważniona przez właściciela praw do tych wzorów, osoba trzecia **wytworzyła już lub sprzedała** w tym państwie członkowskim produkty **wykonane zgodnie ze wspomnianymi wzorami, jeżeli takie wyłączenie ma zastosowanie w granicach wcześniejszego używania?**

(¹) Dz.U. L 289, s. 28

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 9 lutego 2010 r. w sprawie T-340/07 Evropaiki Dynamiki — Proigmena Systemata Tilepikoinonion Pliroforikis kai Tilematikis AE przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 26 kwietnia 2010 r. przez Evropaiki Dynamiki — Proigmena Systemata Tilepikoinonion Pliroforikis kai Tilematikis AE

(Sprawa C-200/10 P)

(2010/C 179/35)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Evropaiki Dynamiki — Proigmena Systemata Tilepikoinonion Pliroforikis kai Tilematikis AE (przedstawiciel: N. Korogiannakis, Δικηγόρος)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącej odwołanie

- Uchylenie wyroku Sądu, zobowiązanie Komisji do naprawienia szkody poniesionej przez wnoszącą odwołanie w związku z naruszeniem obowiązków umownych w ramach wykonania umowy EDC-53007 EEBO/27873 dotyczącej projektu „e-Content Exposure and Business Opportunities” i obciążenie Komisji kosztami postępowania oraz innego

rodzaju kosztami i wydatkami poniesionymi przez wnoszącą odwołanie, związanymi z postępowaniem wstępnym, również w przypadku oddalenia niniejszego odwołania oraz poniesionymi w postępowaniu odwoławczym, jeśli zostanie ono uwzględnione.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd oddalił przedstawione przez nią argumenty nie przedstawiając w tym zakresie wystarczająco jasnego uzasadnienia.

Wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd dopuścił się błędów co do prawa przyjmując błędną interpretację art. 7 ust. 6 umowy, który odnosi się do obowiązku stron polegającego na podjęciu wszelkich odpowiednich środków zmierzających do zaniechania lub ograniczenia nakładów od chwili doręczenia pisma Komisji informującego strony o rozwiązaniu umowy.

Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 3 lutego 2010 r. w sprawie T-472/07 Enercon GmbH przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 28 kwietnia 2010 r. przez Enercon GmbH

(Sprawa C-204/10 P)

(2010/C 179/36)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Enercon GmbH (przedstawiciele: J. Mellor, Barrister, R. Böhm, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), Hasbro Inc.

Żądania wnoszącego odwołanie

- Stwierdzenie dopuszczalności odwołania od wyroku Sądu i uchylenie wyroku tego sądu, stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej i, w razie potrzeby, decyzji Wydziału Sprzeciwów;
- (w razie potrzeby) przekazanie tej sprawy Urzędowi celem ponownego rozpatrzenia zarzutów podniesionych w sprawie;

— obciążenie interwenienta i Urzędu kosztami poniesionymi przez wnoszącego odwołanie w postępowaniu odwoławczym.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie podnosi, że Sąd nie zauważył błędów zawartych w decyzji Izby Odwoławczej, opartej na niezgodnej z prawem decyzji Wydziału Sprzeciwów. W szczególności Sąd nie zauważył, że: a) wyrok w sprawie Medion⁽¹⁾ dotyczył wyjątkowej sytuacji, w której nie ma zastosowania ogólna zasada, zgodnie z którą zwykle przeciętny konsument postrzega znak towarowy w oparciu o całościowe wrażenie, jakie ten znak wywiera a b) w niniejszej sprawie nie zachodziły okoliczności uzasadniające w dostatecznym stopniu takie wyjątkowe podejście. W niniejszej sprawie żadna z części wcześniejszego znaku towarowego nie miała „niezależnej pozycji nadającej charakter odróżniający”.

Ponadto wnoszący odwołanie podnosi, że na skutek błędnego zastosowania zasady sformułowanej w wyroku w sprawie Medion na wczesnym etapie oceny podobieństwa, nie została należycie uwzględniona całościowa ocena prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd.

⁽¹⁾ Dz.U. C 106, z 30.4.2004, s. 31

Skarga wniesiona w dniu 30 kwietnia 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Federalnej Niemiec

(Sprawa C-206/10)

(2010/C 179/37)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciel: V. Kreuzchitz, pełnomocnik)

Strona pozwana: Republika Federalna Niemiec

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że uzależniając przyznanie świadczeń dla niewidomych i niepełnosprawnych, w tym głuchoniemych [Blindengeld lub Landesblindengeld, Blindenbeihilfe lub Landesblindenbeihilfe (krajowe i związkowe świadczenia dla niewidomych), Pflegegeld lub Hilfe für Blinde und Gehörlose (dodatek lub zasiłek pielęgnacyjny dla niewidomych i głuchoniemych) lub Blinden- und Gehörlosengeld (świadczenia dla osób niewidomych i głuchoniemych) itp.], na podstawie przepisów prawa krajów związkowych w odniesieniu do osób, dla których Republika Federalna

Niemiec jest właściwym państwem członkowskim, od tego, czy świadczeniobiorca ma miejsce zamieszkania lub zwykle miejsce pobytu w danym niemieckim kraju związkowym, Republika Federalna Niemiec uchybiła, na podstawie prawa krajowego, zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 7 ust. 2 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1612/68 z dnia 15 października 1968 r. w sprawie swobodnego przepływu pracowników wewnątrz Wspólnoty⁽¹⁾ i art. 4 ust. 1 lit. a) w związku z tytułem III rozdziału 1 (choroba i macierzyństwo) rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie⁽²⁾;

— obciążenie Republiki Federalnej Niemiec kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga dotyczy niezgodności prawa niemieckich krajów związkowych, na którego podstawie przyznanie świadczeń dla osób niewidomych i niepełnosprawnych uzależnione jest od tego, czy świadczeniobiorca ma miejsce zamieszkania lub zwykle miejsce pobytu w danym niemieckim kraju związkowym, z rozporządzeniem (EWG) nr 1408/71 i rozporządzeniem (EWG) nr 1612/68.

Rozporządzenie nr 1408/71 ma na celu koordynację krajowych systemów zabezpieczenia społecznego w ramach swobody przepływu osób zgodnie z celami art. 42 traktatu WE (obecnie art. 48 TFEU). Na podstawie art. 4 ust. 2b, rozporządzenia nr 1408/71 nie stosuje się do przepisów państwa członkowskiego dotyczących specjalnych świadczeń nieskładkowych określonych w załączniku II sekcja III, których ważność jest ograniczona do części terytorium tego państwa. Rozpatrywane świadczenia niemieckie są wymienione jako świadczenia specjalne w sekcji III załącznika II do rozporządzenia nr 1408/71.

Komisja niemniej jednak uważa, że samo włączenie świadczenia do wykazu zawartego w załączniku II do rozporządzenia nr 1408/71 nie wystarczy, by świadczenie było wyłączone jako „specjalne świadczenie nieskładkowe” z zakresu tego rozporządzenia. Artykuł 4 ust. 2b rozporządzenia nr 1408/71 powinien, jako odstępstwo, podlegać wąskiej interpretacji: może stosować się do świadczeń, które spełniają kryteria wymienione w tym przepisie kumulatywnie. Tym samym, przepis obejmuje świadczenia, które są jednocześnie specjalne i nieskładkowe, które są wymienione w sekcji III załącznika II do rozporządzenia nr 1408/71 i które są ustanowione na mocy uregulowania, którego ważność jest ograniczona do części terytorium państwa członkowskiego.

Rozpatrywane świadczenia, które są regulowane przepisami krajów związkowych nie spełniają jednak wszystkich tych kryteriów, ponieważ powinny zostać zakwalifikowane jako „świadczenia w razie choroby” a nie „specjalne świadczenie nieskładkowe” z następujących powodów.